

(55)

तामेवाद्यां ब्रह्मविद्यामुपासे
 मूर्तैर्वैदेस्सूयमानां भवानीम् ।
 हन्त स्वात्मत्वेन यां मुक्तिकामो
 मत्वा पीरो हर्षशोको जहाति ॥

தாமேவாத்யாம் ப்ரஹ்மவித்யாமுபாஸோ
 மூர்தைர்வேதையஸூயமானாம் பவானீம் ।
 ஹந்த ஸ்வாத்மத்வேந யாம் முக்திகாமோ
 மத்வா தீரோ ஹர்ஷசோகௌ ஜஹாதி ॥

உருவங்கொண்ட வேதங்களே போற்றிப் பாடும்
 பவானியாகிய அந்த முதல் ப்ரஹ்ம வித்யையை வழிபடுகிறேன்
 முக்தியை விரும்புபவன் அந்த ப்ரஹ்ம வித்யையை
 ஆத்மாவாகவே எண்ணி தீரணாய் விசுவப், வெறுப்புகளை விட்டு
 ஒழிப்பானோ

(56)

शरणं करवाण्यन्व शरणं तव सुन्दरि ।
 शये त्वत्पादुकाभ्यां मे नान्यः पन्था अयनाय विद्यते ॥
 சரணம் கரவாண்யம்ப சரணம் தவ ஸுந்தரி ।
 ச்பே த்வத் பாதுகாப்யாம் மேநான்ய பந்தா அயநாய ॥

நே அம்மே! உனது இருவடிவே எனக்கு சரணம். உனது
 பாதுகைகளன்றி எனக்கு வேறுவழி இல்லை மோகப்ப
 பெறுவதற்கு. இது ஸத்யம்.

(57)

रत्नप्रवेशामरैर्द्विनाद्यै -
 श्वक्शेशनीं सर्वदीपाचरन्त्यः ।
 यौगिन्योऽन्याश्शक्तयश्चाभिमाद्या
 द्यूयं पात स्वस्तिभिसस्य नः ॥

ரத்னச் சத்ஸர ஸ்சாமனா: தர்பணாத்யை
 சக்ஷேசாதீம் ஸர்வதோபாசரத்த்ய: ।
 யோகின்யோ:ந்யா: சக்தயஸ்சாணிமாத்யா
 தூயம் பாத ஸ்வஸ்திபி: ஸதாந: ॥

ஸ்ரீக்ரமதீபத்தில் தலைவியாக விற்றிருக்கும் அம்பிக்கைய
 எதிர்க் குடைகளாலும், சாமரங்களாலும், கண்ணாடி முதலிய
 உபகாரப் பொருட்களாலும் யோஜிதிகளும், அணிமா முதலிய
 சக்திகளும் உபசரித்து வருகிறார்களே அவர்கள் எங்களை
 மங்களங்களால் எப்பொழுதும் காக்க வேண்டும்.

(58)

वरिष्ठं वा विज्ञानीहि सर्वज्ञासि यतश्शिவே ।

दूरीकृत्याशु दुरितमथा नो कथंवा रविम् ॥

தரிதம் மாம் விஜ்ஞானீஹி ஸர்வஜ்ஞாஸி யதா சிவே ।

தூரீகிருத்குத்யாசு துரிதம் அநாநோவர்தயா ரவிம் ॥

தேவ அம்மே! நீ எல்லாம் அறித்தவன். நான் ஏழை
 என்பதும் தெரியும். எனது பாபத்தை எட்டென விசுக்கி பிறகு
 எனக்கு செல்வத்தை வளர்ப்பாயாக!

(59)

महेश्वरि महामंत्रकूटत्रयकलेखरे ।

कादि विद्याक्षरश्रेणिमुरान्तरत्वा हवामहे ॥

மஹேஸ்வரி மஹாமந்திர கூட்டரயகலேபரே ।

காதிவித்யாக்ஷரச்ரேணிமுசந்தஸ்த்வாஹவாமஹே ॥

மஹாமந்திரக் கூட்டாகி வடிவம் கொண்ட ஹே
 மஹேஸ்வரி! காதிவித்யையின் அக்ஷரவரிசையை ஜபம் செய்து
 கனிவுடன் உன்னை அழைக்கிறோம்.

(60)

मूलाधारादूर्ध्वमन्तरावरन्ती

मित्रा ग्रन्थीन् मूर्ध्नि निर्व्यसृपाह्वाम् ।

परवन्तरत्वा ये च तृप्तिं लभन्ते

तेषां शान्तिश्शाश्वती नैतरेषाम् ॥

மூலாதாராதூர்த்வ மந்தஸ்சாந்தீம்

பித்வாக்ஷந்தீந்மூர்த்தி நிர்வதஸுதாந்தாம் ।

பர்வதஸ்த்வாம் யே ச த்ருப்திம் லபந்தே

தேஷாம் சாந்தி சாச்வதீ நேதரேஷாம் ॥

முலாதாரத்தின் மேலே உள்ளே சஞ்சரித்துக்கொண்டு
அங்கங்கேயுள்ள இடங்களையும் உடைத்துச் சென்று, சிரஸில்
மெல்ல ஒழுகும் அம்ருதப் பெருக்கையுடைய உன்னைப் பார்த்து
ஆனந்தம் கொள்பவர்களுக்கன்றி மற்றவருக்கு சாஸ்வதமான சாத்தி
கிடைப்பதில்லை.

(61)

मह्यं दुःखान्ति ये मातस्त्वद्व्यानासक्तचेतसो ।

तानम्य सायकैरेविव ब्रह्महिमो जहि ॥

மற்றுயம் தருணியத்தி யே மாதா த்வத் த்யானாஸக்த

சேதனோ

தானம்ப ஸாயகரோபி: அவ ப்ரஹ்மத்விஷோ ஜஹி ॥

ஓ அன்னையே! உன் தியானத்தில் ஆழ்த்திருக்கும் எனக்கு
துரோஹம் இழைக்கும் அந்த பிரம்மத்வோஷம் கொண்டோரை
இந்த பாணங்களால் வதைத்து என்னைக் காப்பாயே!

(62)

स्वस्त्यनामस्य शान्तीपणानां

ब्रह्मिहानां दृष्टिपातेन पूतः ।

पापीयानप्यादृतस्त्वर्धूमिः

शौकातिगो मोदते स्वर्गलोके ॥

த்வத்பக்தாநாம் அம்ப சாந்தைஷணாநாம்

ப்ரஹ்மிஷ்டாநாம் த்ருஷ்டிபாதேத பூதா।

பாபீயாநப்யாங்குது ஸ்வர்வதுமி:

சோகாதினோ மோததே ஸ்வர்கலோகே ॥

ஹே அம்மே! உனது பக்தர்களும், ஏஷணாத்ரயம்
அடங்கியவர்களுமான ப்ரஹ்ம ஞானிகளின் கடாக்ஷமம் பட்டு
பரிசுத்தனாஃப் பரிணமித்த பாபிகூட தேவலோக மங்கையர் சூழ
துன்பமெல்லாம் தீங்கி, பின் கவர்க லோகத்தில்
மகிழ்த்திருப்பானே!

(63)

सन्तु विद्या जगदस्मिन् संसारममहेतवः ।
भवेऽहं त्वां यया विद्वान् विद्ययाऽमृतमश्नुते ॥

எத்து வித்யா ஜகதஸ்யமின் ஸம்ஸார ப்ரமஹேதவா:
பஜே = ஹம் த்வாம் யயாவித்வான் வித்யயா :

மருதமச்நுதே ॥

இவ்வுலகில் சம்சாரச் சூழ்வைத் தோற்றுவிக்கும் விதையகன் பல உண்டு. ஆனால் எந்த ஒரு விதையயால் மோகத்ததைப் பெறலாமோ அந்த வித்யாகுபினியான உன்னை ஸேவிக்கிறேன்.

(64)

विद्वन्मुख्यविद्वन्मायं विशाल -
शोणीशिखन्मेखलाकिङ्किणीकम् ।
चन्द्रोत्तमं चिन्मयं वस्तु किञ्चित्
विद्धि त्वमेतन्निहितं गुहायाम् ॥

வித்வன்முக்ண்யம் வித்ருமாபம் விசால-
ச்சோணீ சிஞ்ஜன் மேகலா கிங்கினீகம்.
சந்த்ரோத்தம்ஸம் சின்மயம் வஸ்து கிஞ்சித்
வித்தி த்வமேதத்திஹிதம் குஹாயாம் ॥

பலமும்பொல் பிரகாசிப்பதும், விசாலமான கடிதடத்தில் ஒலிக்கும் ஒட்டியவாண மணிகளைக் கொண்டதும், சந்திரனைவண்ணியாகவுடையதுமான ஒரு தத்வப் பொருள் அறிவாளிகளால் மறைவாக வைக்கப்படுவதை நீ அறிவாயாக!

(65)

न विस्मरामि चिन्मूर्तिमिधुकोदण्डशालिनीम् ।
मुनयस्तनकवेहास्तामाहुः परमां गतिम् ॥

நவிஸ்மராமி சின்மூர்திம் இசுக்-தேண்டசாலினீம்:
முனயஸ்தகப்ரேஷ்டா ஸ்தாமஹூ = பரமாம்கதிம் ॥

கரும்பு வில்லுடன் விளங்கும் சின் மூர்த்தியை ஸனகர் மதவிய முனிவர் சிறந்த கதியாகக் கூறுவதை நான் மறக்கவில்லை.

(66)

यशुः प्रेक्षतेनकारण्यधारां
 हंसज्योत्स्नापूरद्वयवकोराम् ।
 यामाविष्यन्मोदते देवदेव -
 एसा नो देवी सुहवा रानं यच्छतु ॥

சகசுப் பிடுங்கத் ப்ரேமகாருண்யதாராம்
 ஹம்ஸஜ்யோதஸ்ஸநாபூர ஹ்ருஷ்யவச்சகோராம் ।
 யாமாச்சிஷ்யன் மோததே தேவதேவ
 ஸாதோ தேவீஸுஹவா ரான் யச்சது ॥

கண்ணில் கரக்கும் அன்பு, கருணை இவற்றின் தாழைமை உடையவனும், அன்னமாகிய நிலா வெள்ளத்தில் மகிழ்ந்து திற்கும் சகோரப் பறவைகளையுடையவனுமான அந்த தேவிகை அனைத்துக்கொண்டு தேவதேவனான பரமேச்வரன் மகிழ்சிறாரோ அந்த தேவி எங்களுக்கு மங்களம் தந்தருளட்டும்.

(67)

मुञ्च यज्ञकतां विरा पामरं चापि देवतम् ।
 गृहाण पदमम्बाया एतदालम्बनं परम् ॥

முஞ்ச யஞ்சகதாம் சித்த பாமரம் சாபிதைவதம் ।
 க்ருஹாண பதமம்பாயா ஏததாலம்பனம் பரம் ॥

ஓ மனமே! ஏமாற்றும் தன்மைகளை விட்டுவிடு! சாதாரண வைவங்களையும் விட்டுவிடு. அம்பிகையின் திருவடையொன்றையே நாடு. அதுவே உபரிய பிடிவாகும்.

(68)

का मे भीतिः का शक्तिः किं दुरापं
 कामेशाङ्गैरुत्तुङ्गपर्यङ्कसंस्थाम् ।
 तत्त्वातीतामध्वुतानन्ददामीं
 देवीमहं निर्वृतिं वन्दमानः ॥

காமே பீதி: கா ஷக்தி: கிம் துராபம்
 காமேசாங்கோத்துங்க பர்யங்கஸம்ஸ்தாம் ।
 தத்வாதீதாம் அஸ்யுதானந்த தாத்ரீம்
 தேவீமஹம் நிர்வூதிம் வந்தமநித: ॥

காமேச்வரர் மடியாகிய உலர்ந்த கட்டிலின்
மீதமர்ந்துள்ளவனும், தத்வம் கடந்த தத்வமாகவும், அழிவற்ற
ஆனந்தமளிப்பவனுமான நிர்ஞுதிதேவியை நான் வழிபடுவதால்
எனக்கு பயமும் இல்லை; குறையுமில்லை; அடையமுடியாத
பொருளுமில்லையே

(69)

विन्तानिगमयोत्तंसकान्तिकुक्लितानने ।

ललिते त्वां सकृन्वा न विभेति कुतश्चन ॥

சித்தாமணிமயோத்தம்ஸ னாந்திகஞ்சுக்லிதாநநே ।

லலிதே த்வாம் ஸக்ருந்வா ந பிபேதி குதஸ்சந ॥

சித்தாமணியின் சிவிய ஒளி படர்ந்த முகத்தைக் கொண்ட
நிற லலிதாம்பிகே! உன்னை ஒருதரம் நமஸ்கரித்தவர் வேறு
எங்கிருந்தும் பயப்பட மாட்டான்.

(70)

तारुण्योत्कृष्टकुवे लावण्योन्नासितेक्ष्मे ।

तवाजयैव कामाद्या नाऽस्मान्प्रापयरा तयः ॥

தாருண்யோத்தூக்ஸ்திகுசே லாவண்யோஸ்ஸா

லிதேக்ஷ்ணே ।

தவாஜயையைவ காமாத்யா மா ஸ்மாந் ப்ராபந்தராதயா ॥

இளமைவின் காரணமாக உயரமான குசங்களும், அழகு
விரிவும் கண்களும் கொண்ட அம்பிகே! உனது ஆஞ்ஞானாயாஸ்
சாமம் முதலிய ஆறுவித எதிரிகளும் எங்களை
புணுகாமலிருக்கும்.

(71)

आकर्णाकुहक्षमास्वसआर्तं तापमम्ब मे ।

आयामतु कटाक्षस्तो पर्जन्यो वृष्टिमानिव ॥

ஆகர்ணாக்குஷ்ட காமாஸ்தா ஸஞ்ஜாதம் தாப மம்பமே ।
ஆசாமது கடாஷஸ்தே பர்ஜுந்யோ வருஷ்டி மானிவ ॥

நன்கு இருந்து விடப்பட்ட காம பாணத்தால் எனக்கு
உண்டான தாபத்தை, ஹே அம்மே! உனது கடாஷம் மழை
பொழியும் மெகம் போய்தணிக்கட்டும்.

(72)

कुर्वे गर्वेणापवारणया -

न्यद्यप्यस्य त्वत्पदाम्नं तथाऽपि ।

मन्ये घन्ये देवि विद्याबलम्

मातैव पुत्रं विभृतास्वेनम् ॥

சூர்வே கர்வணாபவாரண ஆபாராந்

யத்யப்யம் தவத் பாதாப்யம் ததாபி ।

மந்யேதன்யே தேவி வித்யாவலம்பம்

மாதேவ புத்ரம் பிப்ருதாஸ்வேதம் ॥

கர்வத்தினால் எத்தனையோ அபசாரங்களைச்
செய்தாலும், தேவி! உனது இருவடித் தாமரைபை
ஜ்ஞானப்பிடியாகவே கருதி வருகிறேன். இந்த உனது சிறுமகனை
தாய்போல தாங்கி பாராமரிப்பாயாக!

(73)

वक्षोपास्तिशतिर्न स्यात्तव घनस्य सुन्दरि ।

कृपया कुरु कन्यामि तथा मे स्वस्तिरायुषी ॥

யதோபாஸ்திஷத்திந் ச்யாத்வ க்ஞஸ்ய ஸுந்தரி ।

க்ருபயா க்ருகு கன்யாணிததா மே ஸ்வஸ்திராயுஷீ ॥

ஹே தாயே! உனது இருப்பிடமான சக்ரத்தை நான்
உபாஸிக்கத் தடை யில்லாமல் க்ருபையுடன் ஆரோக்ஷத்தையும்
ஆயுளையும் அருள்வாயாக!

(74)

सकं सेवे तारकं सर्वसिद्धये
श्रीमन्नातस्सिद्धयश्चाणिमाद्याः ।
नित्या मुद्राशक्तवश्चाद्भवेद्यो
यस्मिन्देवा अयिविशे निषेदुः ॥

சகரம் சேவையே தாரகம் ஸர்வஸித்தைய
ஸ்ரீமந் மாதா சித்தயஸ்சாணி மாத்யா
நித்யாமுத்ரா சக்தய ஸ்சாங்க தேவ்யோ
யஸ்யிந்தேவா அதிவிச்வே நிஷேதுஃ॥

ஸ்ரீமாதாவோ எல்லா சித்திகளும் கைவசப்பட உளது தாரக
சக்தத்தை சேவிக்கிறேன். அதில் அணிமாதி விரித்திகளும், சக்தி,
அங்கதேவிகளும் மற்றும் தேவர்களும் அமர்ந்துள்ளனரே

(75)

सुकुमारे सुखाकारे सुनेत्रे सूक्ष्मव्यये ।
सुप्रसन्ना भव शिवे सुमृडीका सरस्वति ॥

ஸுகுமாரே ஸுகாகாரே ஸுநேத்ரே ஸுக்ஷ்மமத்யயே ।
ஸுப்ரஸந்தா பவ சிவே ஸும்ருடிகா ஸரஸ்வதி ॥

தேவ சிவோ நீ ம்ருதுவானவள், ஸுகமே உருவானவள்.
நல்ல கண்கள் கொண்டவள், மெல்லிய இடைபுடைவவள், எனக்கு
ப்ரஸன்னமானவளாகவும், எனதையும் ஸஹித்துக்
கொள்பவளாகவும் ஸரஸ்வதியாகவும் இருந்துவிடேன்!

(76)

विशुद्धनीकन्दलीं कल्पवन्तीं
पूतिं स्रुत्यां पञ्चुलं धारयन्तीम् ।
ध्यायन्ति त्वां जायते सार्वभौमो
विद्या आशाः पुतनाः सञ्जयन् जयन् ॥

வித்யத்வல்லீகந்தலிம் கல்பயந்தீம்
ஸூந்திம் ஸ்பூந்தயா பங்கஜம் தாரயந்தீம் ।
த்யாயன் ஹி த்வாம் ஜூயதே ஸர்வபெனயோ
விச்வா ஆசா ப்ருதநா ஸஞ்ஜயன்ஜயன் ॥

துடிப்புடன் தனது மூர்த்தியை மின்னற்கொடியின்
அடிக்கிழங்காகச் செய்து கொண்டும், தாமதரையை வைத்துக்
கொண்டிருக்கிற உன்னை தியானம் செய்பவன் திசைகளையும்
சைன்வங்கனையும் ஜயிக்கும் ஸார்வபௌமனாக,
ஆடுவிடுகிறானே!

(77)

अविज्ञाय परां शक्तिमात्मभूतां महेश्वरीम् ।
अतो पतन्ति निरव्ययेके चात्महनो जनाः ॥

அவிஜ்ஞாயபராம் சக்திம் ஆத்மபூதாம் மஹேஸ்வரிம் ।
அதோபதந்திதிர்யேஷுவேகே சாத்மஹநோஜனா ॥

ஹே அம்ப! ஒருகிவ ஆத்மத்ரோஹம் செய்து கொள்ளும்
மனிதர் ஆத்ம ஸ்வரூபினியான மகேஸ்வரியை - பராசக்தியை
தெரிந்துகொள்ளாமல் நரகத்தில் விழ்வது வித்தையே!

(78)

सिन्दुरामेस्तुन्दरेशुन्दैः
लाक्षालम्ब्यां मञ्जयन्तीं जान्ति ।
हेरम्याम्ब त्वां इवाऽऽलम्ब्यते य -
स्तस्मै विशरस्ययमेवानमन्ते ॥

ஸிந்துராமபாஸுந்தரை அம்பக்குந்தை
லாக்ஷலக்ஷம்யாம் மஜ்ஜயந்திம் ஜகந்தி ।
ஹேரம்பாம்பத்வாம் ஹ்ருதாலம்பதேவ
தஸ்மை விசரஸ்யமேவா நமத்தே ॥

ஹேரம்ப கணபதியின் தாயோ உலகனைத்தையும்
ஸிந்துரம் போன்ற அழகிய செங்கிரணங்களால் லாக்ஷாக்குழம்பில்
ஆழ்த்துபவன் போலிருக்கிற உன்னை மனதில் தியானிப்பவரை
மக்கள் அனைவரும் தாமாகவே வணங்குவாரே!

(79)

तय तत्त्वं विमृशतां प्रसङ्गद्वैतलक्षणम् ।
विदानन्दमनादन्यत्रेह नानाऽस्ति किञ्चन ॥

தவதத்வம் விம்ருசதாம் ப்ரத்யகத்வைதஸாக்ஷணம் ।
சிதானந்த கநாதன்யத்தேஹ நானாஸ்தி சிஞ்சத ॥

ஹே அம்ப! இரண்டற்ற ஆத்மாவான உனது தத்வத்தை
ஆராய்பவருக்கு சித்-ஆனந்தம் என்றபடிக்கு அக்ஷராத வேறு
பலவக ஒன்றுமே தட்டுப்படாதே!

(80)

कण्ठाकुण्डलिनीं नीत्वा सहस्रारं शिवे तव ।
न पुनर्जायते गर्भं सुमेधा अमृतीक्षितः ॥

கண்டாத் குண்டலிதீம் நீத்வா ஸஹஸ்ராரம் சிவே தவ ।
ந புநர்ஜாயதே கர்பே ஸுமேதா அம்ருதேக்ஷிதா ॥

ஹே சிவோ! கழுத்து வழியாக குண்டலிணியை
ஸஹஸ்ராரம் வரை கொண்டுசென்று உனது அம்ருதத்தைப்
பருகிய நல்வமேதை படைத்தவர் மறுபடியும் கர்பத்தில்
பிறப்பதில்லை.

(81)

त्वत्पादुकानुसन्धानप्राप्तसर्वान्तरादृशि ।
पूर्णाङ्कतिमस्यस्मिन्न कर्म लिप्यते नरे ॥

த்வத்பாதுகானுஸந்தான ப்ராப்தஸர்வாத்மதாத்ருசி ।
பூர்ணாஹங்க்ருதிமத்யஸ்பித் நகர்மரஸிப்யதே நரோ ॥

ஹே அம்மோ! உன் பாதுகையை தியானித்து, ஸர்வாத்மத்
வஜ்ஞானம் உண்டாகி அஹங்காரம் நிரம்பிவிட்ட ஒருவரிடம்
கர்மபந்தம் இருப்பதில்லை.

(82)

तवानुग्रहनिर्विकल्पयप्रस्थिरद्विजे ।
स्वात्मत्वेन जगन्मत्वा ततो न विवृणुसते ॥

தவானுக்ரஹநிர்விஶ்லப்யப்ரஸ்திரத்விஜே ।
ஸ்வாத்மத்வேந ஜகன்மத்வா ததோ நவிதஜுப்ஸதே ॥

ஹே பர்வததந்தினி! உனது அருளால் ஹ்ருதய முடிச்சு
அவிழ்த்து, உலகத்தையே ஆத்மாவாகக் கண்டபின் ஒருவர்
நினைவிருத்தும் அருவருப்பு கொள்வதில்லை.

(83)

कदा वसुधलोपेते त्रिकोणनवकान्विते ।
आवाहयामि चक्रे त्वां सूर्याभां श्रियमैश्वरीन् ॥

கதா வஸுதலோபதேத்ரிகோண நவகாந்விதே ।

ஆவாஹயாமிசக்ரே த்வாம்ஸூர்யாபாம்ஸ்ரீயமைஸ்வரீம் ।

ஹே அம்பா! எட்டு தனம் கொண்ட, ஒன்பத முக்கோணமும் கொண்ட ஸ்ரீசகரத்தில், சூர்யப்ரகாசமாயும், ஈசுவரனுடைவதாயும்குக்கிற அழகை எப்பொழுது ஆவாஹனம் செய்வப்போகிறேனேன

(84)

हीमित्वेकं तावकं वाचकार्यं
यत्किञ्चिदपि जायति किञ्चित् ।
को वाऽयं स्वात् कामकामस्त्रिलोक्यां
सर्वेऽस्मै देवा यत्किमावहन्ति ॥

ஹீமித்வேகம் தாவகம் வாசகார்ணம்

யத்கிஞ்சிடபி ஜாயதி கிஞ்சித் ।

கோ வாஃயம் ஸ்வாத் காமகாமஸ்த்ரிலோக்யாம்

ஸர்வேஸ்மை தேவா பவிமாவஹந்தி ॥

ஹே தேவி! உன்னைக் குறிப்பிடும் ஒரு எழுத்து ஹீம் என்பதாகும். அது ஓரளவு எவர் நாக்கில் பதித்துள்ளதோ அதனால் மூவுலகிலும் காமகாமனாக இருப்பவர் இவனைத்தவிர வேற யார்? அவருக்குத்தானே தேவரீகம் எல்லாரும் பூஜை (பவ) செய்கிறார்கள்.

(85)

नाकरीणां किन्नरीणां नृपाणा -
मृदाकषीं शिला विन्तनीयम् ।
त्वत्पाणिस्थं कुङ्कुमाभं शिवे यं
ऽङ्घ्रिस्तस्मिन् प्रतिमुञ्चामि पाशम् ॥

நாகஸ்தரீணாம் சித்தரீணாம் ந்ருபாணா
மய்யாகஸ்தீ சேதஸா சித்தரீயம் ।
த்வத்பாணிஸ்தம் குங்குமாபம் சிவேயம்
த்விஷ்ணுஸ்தஸ்தித் ப்ரதிமுஞ்ஜாயி பாசம் ॥

தேவலோக மய்கைகலரையும், சித்தர ஸ்திரீகளையும், அராகைகளையும் கூட கவர்ந்திழுப்பது என்று மனதில் சித்திக்க வேண்டியதும் உள் கையில் குங்கும நிறத்தில் விளங்குவதுமாகிய பாசத்தை எங்கனது எதிரியின் மேல் போடுவோம்.

(86)

नूनं सिंहासनेध्यास्तवाज्ञां शिरसा वहन् ।
भयेन पवमानोऽयं सर्वा दिशोऽनु विधायति ॥

நூநம் ஸிம்ஹாஸநேத்யஸ்தவாஜ்ஞாம் சிரஸா வஹந்
பயேந பவமானோ ஃயம் ஸர்வா திசோ ஃநுவிதாயதி ॥

நேர தேவி! ஸிம்ஹாஸனத்தில் அமர்த்திருக்கும் மஹிஷிபாஸ உனது ஆஜ்ஞையை தலைவரால் தாங்கிக்கொண்டு பலத்தினால் போலும் இந்த காற்று எவ்வாற்திசைகளிலும் பறத்தோடிப் பரவுகிறது!

(87)

विक्लाब्धां विद्वेक्षां द्विहंसस्वरभूषितान् ।
यो जयत्यम्ब ते विद्यां सोऽक्षरः परमस्वराद् ॥

திக்லாப்த்யாம் வித்வக்ஸ்யாம், ட்வீஹஸ்த்ரபூஷிதாம் ।
யோ ஜயத்யம்ப் தே வித்யாம் ஸோ ஃ அக்ஷர பரமஸ்வராட் ॥

மூன்று கலைகளுடன் மூன்று ஹ்ருதயாக்ஷரமும், இரண்டு ஹம்ஸ ஸ்வரமும் கூடி விளங்கும் உனது விதையை எவன் ஜபம் செய்கிறானோ அவனே தனக்குத்தானே தலைவனாய் (ஸ்வராட்) பரமாக்ஷரமாகவும் விளங்குகிறான்.

दारिद्र्याद्धी देवि मग्नोऽपि शङ्कत्
 वाचा याचै नाहमन्य त्यक्ष्यम् ।
 तस्मादस्मद्विहितं पूरयेत् -
 दुषासा नत्वा सुदुषेव धेनुः ॥

தாரித்ர்யாப்தௌ தேவி மக்தோஃ பிசங்வத்
 வாசா யாசே நாஹமம் ப த்வக்ஷன்யம் ।
 தஸ்மாதஸ்மத் வாஞ்சிதம் பூரணயதத்
 உஷாஸா நக்தாஸுதுக்ஷே தேநுஃ ॥

ஹே தேவி! ஏழ்மைக்கடலில் மூழ்ந்து நான் உன்னைத்
 தவிர வேறு எவளையும் வகிக்கினால் வாரிக்கலில்லை. ஆனகயால்
 எங்கள் விருப்பத்தை காணலையும் மானலையும் நன்கு கரந்து கறக்கும்
 புகைவப்போல் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்.

यो वा यदात्मनाऽऽकृष्टयित्तः
 स्तुखोपासते देवि ते यक्षयित्वाम् ।
 कल्याणानामालयः कलयोगात्
 तं तं लोकं जयते तं श्य कामान् ॥

யோ வா யத்யத்காமநாக்குஷ்ட சித்தஃ
 ஸ்துத்வோபாஸ்தே தேவி தே சக்ஷ வித்யாம் ।
 கல்யாணாத்நாமாலயாகாலயோகாத்
 தம் தம் லோகம் ஜயதே தாம்ஸ்ச காமாந் ॥

ஹே தேவி! எந்தெந்த விருப்பங்களுடன் ஒருவன் உனது
 பூசைக்ர வித்யையை ஸ்தோத்ரம் செய்து உபாஸிக்கிறானோ அவன்
 எல்லாவித தன்மைகளையும் பெற்று, காலப்போக்கில் அந்தந்த
 உலகங்களையும் அந்தந்த விருப்பங்களையும் பெறுகிறான்.

साधकसत्ततं कुर्वादैव श्रीचक्रदेहयोः ।
 तथा देव्यात्मनोरेवमेतावदनुशासनम् ॥

ஸாதகஸாதகம் சூர்யாத் ஐக்யம் ஸ்ரீசக்ரதேஹயோ:
ததாதேவ்யாத்மநோ ஸரக்யம் ஏதாவதனுசாஸனம் ॥

ஸாதகன் ஸ்ரீசக்ரம், தேகம் இவற்றை ஒன்றாக எண்ண
வேண்டும். அதேபோல் தேவி, ஆத்மா இவற்றையும் ஒன்று என
எண்ண வேண்டும். இதுதான் ஸாதகனுக்குள்ள போதனை.

(91)

ஓரதாஸ்மீஜயோஸசயாமஸம்
ஸ்ரீவாஸீஸ்யா வர்யயோவீஜயமானாம் ।
ஸ்ரீ சமாதி த்வா சதாலோகயேய
சதா சஜிரசேஷமானா நிஹதாம் ॥

ஹஸ்தாம் போஜு ப்ரோல்ஸந்த சாமராய்யம்
ஸ்ரீவாஸீப்யாம் பார்சுவயோர் லீஜ்யமானாம் ।
ஸ்ரீஸம்ராஜ்ஜ்ஞித்வாம் ஸதாலோகயேஷம்
ஸதா ஸதபி:ஸேஸ்யமானாம் நிகூடாம் ॥

ஹே ஸ்ரீ ஸம்ராஜ்ஜ்ஞி! தங்கள் திருக்கரங்களில் சாமரம்
தாங்கி வந்தபிற்பும் ஸரஸ்வதியும் பக்கங்களில் வீசிக் கொண்டிருக்க
மற்ற ஸத்தனுங்கள் ஸேவை புரியும்படி தனித்து விளங்கும்
உன்னை நான் எப்பொழுதும் காணவேண்டுமே!

(92)

ஐசானிஹாஸிவிசிஸிஹேது:
ஸ்தோது வாசா வஸூரிஸ்யேவ நந்யே ।
ஸதூப் ஹி ரவானுமூலேகயேய
ந வஸுஸா ஸூதே நாயி வாசா ॥

இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திவிச்சித்திஹேது:
ஸ்தோதுஸ்வாசாம் க்ஷுப்திரித்யேவ மன்யே ।
தவத்ருபம் ஹி ஸ்வானுபூத்யேகவேத்யம்
நசக்ஷுஷா க்ருத்யதே நாயிவாசா ॥

ஹே தேவி! நீ இஷ்டங்களை திறவேற்றுபவன், அனிஷ்டங்களை துடைப்பவன் என்று சொல்வது ஸ்தோத்ரம் செய்பவன்பொழுது வந்ததைகள் அடக்கமாக இருப்பதற்கு வேண்டி சொன்னதே. ஏனெனில் உனது ஸ்வரூபம் அவரவர் அனுபவத்தினால் மட்டுமே அறிபத்தக்கது. அது, பன்னவையாவோ பேச்சாலோ கிரஹிக்கக் கூடியதல்லவே!

(93)

हरखरैखतुर्वर्णदं नन् राकिदुक्म् ।
देखा जपल विरेन्द्रा अन्दा वाचो विमुक्ख ॥

ஹரஃஸ்வரஃஸ்சதுர்வர்க்பதம் மந்த்ரம் ஸபிந்துகம் ।
தேவ்யா ஜபதவிப்ரேந்த்ரா அன்வா வாகோ விமுக்தசத ॥

ஹே தீரர்களே! தேவியின் மந்த்ரம் ஹகார - ரேபஸ்வரங்களும் மித்துவும் சேர்ந்து அமைந்தது. அது தர்ம-அந்த-சும-மேரகடுங்களை பயப்பது. அதுவேஜபிக்கப்பட வேண்டியது. மந்த்ரதை விவக்குங்கள்.

(94)

वस्तो राकाचन्द्रदिम्बासनरथां
वीयूचाखि कल्पयन्तीं मयूखीः ।
मूर्तिं भक्त्या ध्यायते इत्यारोणे
न तस्य रोमो न जरा न मृत्युः ॥

யஸ்தே ராகாசத்தரபிம்பாஸநஸ்தாம்
பியூஷாப்திம் கல்பயந்திம் மயூகைஃ ॥
மூர்திம் பக்த்யா த்யாயதே ஹ்ருதஸரோஜே
ததஸ்ய ரோகோநஜ்ஜந தம்ருத்யுஃ ॥

ஹே தேவி! பூர்ணைம சத்த்ரளாகிய ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பதும், கிரணங்களால் அம்ருதக் கடனைத் தோற்றுவிப்பதுமான உனது மூர்த்தியை எவன் தனது ஹ்ருதவத் தாமரைமலரில் தியானிக்கிறானோ அவனுக்கு நோயோ, வயோதிகத் தன்மையோ, மரணமோகூட ஏற்படாது.

सुखं नातर्योऽञ्जलिं मूर्ध्नि वसे
 मौलिश्रेण्या भूभुजस्तं नमन्ति ।
 यस्तस्यैति त्वामभ्य हृदयमिवावा
 तं धीरासः कवय उन्नयन्ति ॥

துபயம் மாதர்யோ : ஞ்ஜலிம் மூர்த்தி தத்தே
 மௌலிச்ரேண்யா பூபுஜஸ்தம் நமந்தி :
 யஸ்தௌதி த்வாமம்ப சித்வல்லிவாசா
 தம் தீராஸ கவய உந்நயந்தி ॥

ஹே அன்னையே! எவன் தன் தலைமீது உலக்து அஞ்சலி
 செய்கிறானோ அவனை அசர்கள் கூட தலை வரிசைகளால்
 வணங்குவர். அம்மையே சித்வல்லியே! உன்னை சொற்களால்
 ஸ்தோத்ரம் செய்பவனை தீரர்களாகிய கவிதன் மேம்படுத்திப்
 பேசுவார்களே

वेरिहोयैर्विष्णुसद्वन्द्वन्द्वैः
 दुर्गाकालीभैरवीरातिल्लैः ।
 यन्त्रेशि त्वं वर्तसे स्तूयमाना
 न तत्र सूर्यो भासि न चन्द्रतारकम् ॥

வைரிஞ்சௌகைக் கலிஷ்ணுருத்ரேந்திர ப்ருந்தை
 துர்காகாலீபைரவீசக்தி ஸங்கை :
 யந்த்ரேசி த்வம் வர்ததே ஸ்தூயமானா
 நதத்ர ஸூரியோபாரத சந்தாதாகம் ॥

ஹே யந்த்ரேசி! தேவீ! நீ ப்ரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன்,
 இத்ரன் இவர்களாலும், துர்கை, காலீ, பைரவி, சக்தி இவர்கள்
 கூட்டத்தாலும் ஸ்தோத்ரம் செய்ப்படுவறாய். அங்கு சூர்யனோ,
 சந்த்ரனோ, நக்சத்ரங்களோ பிரகாசிக்கவில்லை.

भूत्ये भवानि त्वां वन्दे सुराशतमखादयः ।
 त्वानान्य समुद्रास्सुरायो धामानि दिव्यानि ॥

பூதநய பவாநி த்வாம் வந்தே ஸுஹ சதமகாதயஃ ।
த்வாமாநம்ய ஸம்ருத்தா ஸ்யுராபோ தாமாதிதிவ்யாதி ॥

ஐச்வர்யம் பெற உன்னை நான் வணங்குகிறேன். ஹே பவானி! இத்திரன் முதலிய தேவர்களே உன்னை வணங்கி திவ்யமான ஸ்தானங்களைப் பெற்று செழிப்பாக இருக்கிறார்களே!

(98)

புष्पवस्तुलताटङ्गां प्रातरादित्यपादलाम् ।
यस्त्वामन्तः स्मरत्यम्ब तस्य देवा असन्वये ॥

புஷ்பவத்புல்லா தாடல்களும் ப்ராதாசுதித்யபாடலாம் ।
யஸ்த்வாமந்து ஸ்மரத்யம்ப தஸ்ய தேவா அஸன் வசே ॥

எவனொருவன், புஷ்பம் போல் மலர்ச்சியான தோர்வளையணித்து, காவல சூர்யன் போல் சிவந்த மேனியுடையவனான உன்னை மனதில் இயானிக்கிறானே, ஹே அம்மே! அவன் வசப்பட் டுவிடுகிறார்களே தேவர்கள்!

(99)

वश्ये विदुमसंकाशां विद्यायां विशद्वभाम् ।
त्वामम्ब भावयेद्भूत्यै सुवर्णां हेममालिनीम् ॥

வச்யே வித்ரும சங்காசாம் வித்யாயாம் விசதுப்ரபாம் ।
த்வாமம்ப பாவயேத் பூதநய ஸு-வண்ணாம் ஹேமமாலினீம் ॥

ஹே வசப்படும் சுபாவமுடைய அம்ப! பவமும் போல் இருப்பவளும், வித்யையில் தெளிவாக ஒளிர்வளும் தல்லதங்க மானவளணித்தவளுமான உன்னை ஐச்வர்யம் பெற இயானிக்கலாமே!

(100)

वामाहस्यानीशितुदीप्यमानां
भूषावन्देहिन्दुरेखावतंसाम् ।
यस्त्वां पश्यन् सन्ततं नैव तुभः
तस्मै च देवि वषडस्तु तुभ्यम् ॥

வாமாங்கஸ்தாயீசிது: தீப்யமாநாம்
 பூஷாப்குந்தைரிந்துரோகாவதம்ஸாம்।
 வஸ்த்வாம் பஸ்யந்தஸந்ததம் நைவத்ருப்தா
 தஸ்யமச தேவி வஷடஸ்து துப்யம்॥

ஹே தேவி! பரமேஸ்வரனின் இடது தொடையில்
 விற்றிருப்பவளும், ஆபரணங்கள் பூண்டு விளங்குபவளும், சந்திர
 பிறையை அணித்திருப்பவளும் ஆன உன்னை பார்த்துக்
 கொண்டிருக்கும்கட திரப்தியடைவதாது அந்த ஸாதகனுக்கும்,
 உனக்கும் இநோஹவிஃபாகம் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

(101)

नयनीययनीवासलालसोसरमानसे ।
 भृङ्गारदेको मातः भिवं वासव मे कुले ॥

நவநீப வநீ வாஸ லாலஸோத்தரமானஸே।
 ஸ்ருங்காரதேவதே மாத: பூத்யம் வாஸவ மே குலே॥

பது நீபக்காட்டில் வசிக்க விழையும் தாயே! சிருங்கார
 தேவதையே! என் வீட்டில் லக்ஷ்மிபைய வாசம் செய்விப்பாயே!

(102)

भक्त्याऽभक्त्या वापि पयावसान -
 भुत्वा स्तुत्या चैतया स्तौति यस्त्वान् ।
 तस्य क्षिप्रं त्वत्प्राप्तेन मात -
 स्तत्प्राप्सन्तु यजमानस्य कामाः ॥

பக்த்யா அபக்த்யா வா:பிபத்யாவஸாந-
 ஸ்ருத்யா ஸ்துத்யா சைத்யா ஸ்தௌதியஸ்த்வாம்।
 தஸ்ய க்ஷிப்ரம் த்வத்ப்ராப்தாதேந மாத:
 ஸத்யா:ஸந்து யஜமானஸ்ய காமா:॥

ஹே தாயே! ஒவ்வொரு செய்வுளின் முடிவிலும்
 வேதவாக்யம் பொதித்த இந்த ஸ்தோத்ரத்தைச் சொல்லி
 பக்தியுடனோ, பக்தி இல்லாமலோகூட உன்னை ஸ்தோத்ரம்
 செய்யும் அந்த யஜமானனின் விருப்பங்கள் உன் அருளால்
 நிறைவேற வேண்டுமே!

(109)

शङ्करेण शिवं स्तवोत्तमं

यः पठेन्नृणां भक्तिमान् नरः ।

तस्य सिद्धिरनुला भवेदधुवा

सुन्दरी च सततं प्रसीदति ॥

சங்கரேணா சசிதம் ஸ்தவோத்தமம்

யஃ படித் து கதி பக்திமாந் நரஃ ।

தஸ்ய ஸித்திரதுலா பவேத் த்ருவா

ஸுந்தரீ ச ஸ்ததம் ப்ரஸீததி ॥

ஸ்ரீசங்கரனால் இயற்றப்பட்ட இந்த உயர்ந்த ஸ்தோத்ரத்தை உலகில் பக்தியுள்ள மனிதர் படிப்பாரேயானில் அவருக்கு நிகரற்ற ஸித்தியும், நிர்ப்புர ஸுத்தரினின் ஆழ்ந்த அன்பும் கைகூடும்.

(110)

यशैव यशैव मनो मदीयं

तशैव तशैव तव स्वरूपम् ।

यशैव यशैव शिरो मदीयं

तशैव तशैव पदद्वयं ते ॥

யத்ரைவ யத்ரைவ தவஸ்வரூபம்

தத்ரைவ தத்ரைவ தவ ஸ்வரூபம் ।

யத்ரைவ யத்ரைவ சிரோ மதீயம்

தத்ரைவ தத்ரைவ பதத்வயம் தே ॥

எங்கெங்கெல்லாம் என்மனம் செல்கிறதோ அங்கெல்லாம் உனது ஸ்வரூபம் தெரியவேணும். எங்கெல்லாம் என் சிரஸ் இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் உனது திருவடி அமைய வேணும்!

ஸ்ரீநிர்புரஸுத்தரீ வேதபாத ஸ்தோத்ரம் முற்றிற்று.

